

JOEL C.
ROSENBERG

LAATSTE
WAARSCHUWING

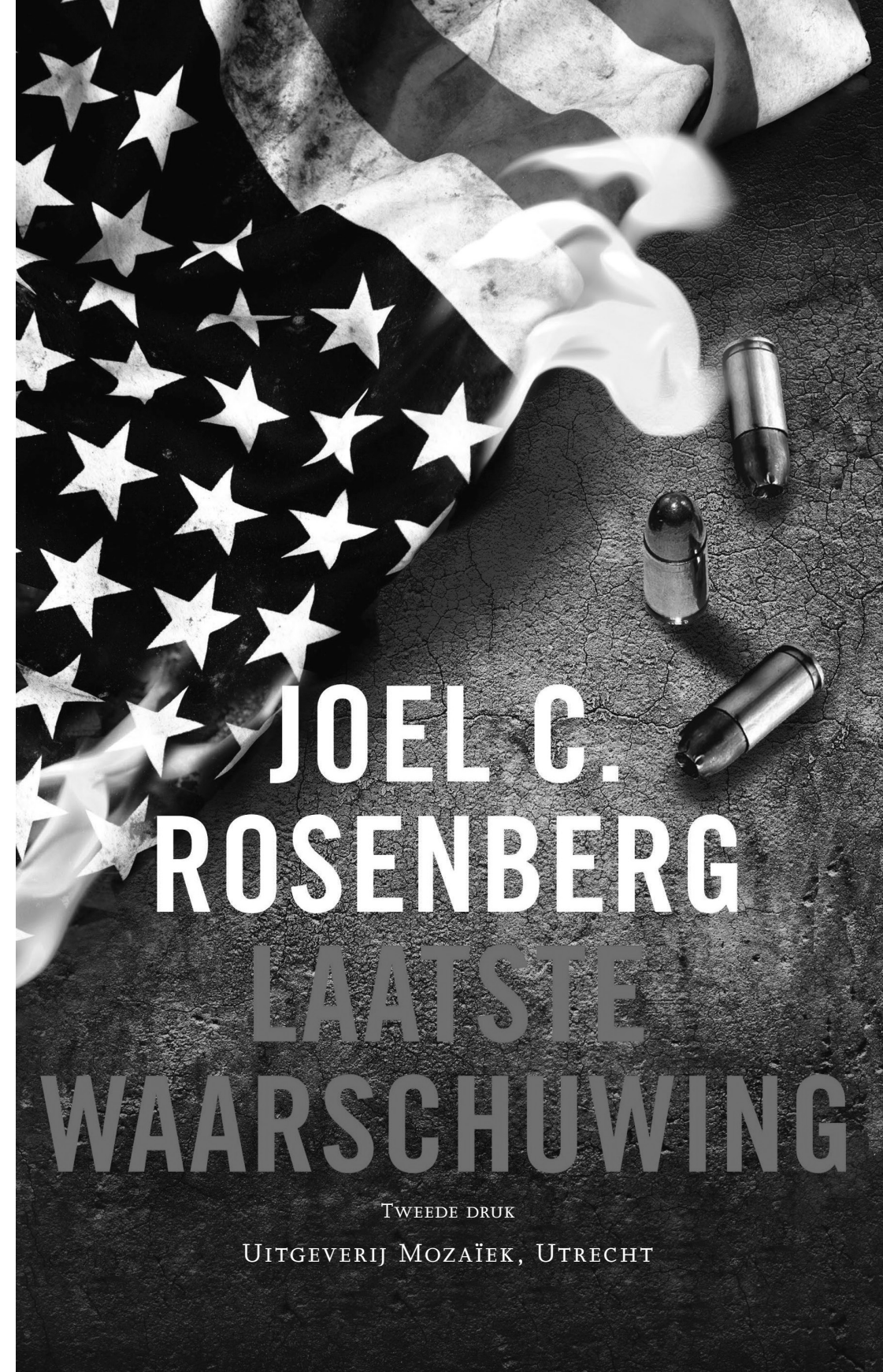
MOZAÏEK | THRILLER

Laatste waarschuwing

Laatste waarschuwing is het derde deel van een nieuwe serie van Joel C. Rosenberg rond New York Times-buitenlandcorrespondent J.B. Collins. Eerder verscheen in deze serie *Het derde doelwit* en *De eerste gijzelaar*.

Van Joel C. Rosenberg verschenen verder bij Uitgeverij Mozaïek:

De laatste Jihad
De laatste dagen
Het Ezechiëlsscenario
De Tempelcodex
De eindstrijd
De Twaalfde Imam
Operatie Teheran
Uur der Waarheid
De ontsnapping

**JOEL C.
ROSENBERG
LAATSTE
WAARSCHUWING**

TWEDE DRUK

UITGEVERIJ MOZAÏEK, UTRECHT

Tweede druk 2018

Vertaling: Daniëlle Langerak

Vormgeving omslag: Wil Immink

Lay-out/dtp binnenwerk: Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 7700 1 (boek)

ISBN 978 90 239 7863 3 (e-book)

NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers Inc., Carol Stream, Illinois, USA, onder de titel *Without Warning*

Engelstalige uitgave © 2017 Joel C. Rosenberg

Nederlandse uitgave © 2017 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Ik draag dit boek op aan onze jongste zoon, Noah — wat een onderzoekende, creatieve geest heb jij toch, en wat ben je een geweldige verhalenverteller! Je moeder en ik kunnen niet wachten om te zien welke geweldige dingen de Heer in en door jou zal doen, als je Hem met je hele hart volgt.

‘Mijn plan met jullie staat vast — spreekt de HEER. Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: ik zal je een hoopvolle toekomst geven.’
Jeremia 29:11

Personages

Journalisten

J.B. Collins – nationale veiligheidscorrespondent van de *New York Times*

Allen MacDonald – hoofd van het kantoor van de *New York Times* in Washington

Bill Sanders – hoofd van het kantoor van de *New York Times* in Cairo

Amerikanen

Harrison Taylor – president van de Verenigde Staten

Martin Holbrooke – vicepresident van de Verenigde Staten

Margaret Taylor – First Lady van de Verenigde Staten

Carl Hughes – waarnemend directeur van de CIA

Robert Khachigian – voormalig directeur van de CIA

Paul Pritchard – voormalig station chief van de cia in Damascus

Lawrence Beck – directeur van de FBI

Arthur Harris – FBI-agent

Matthew Collins – oudere broer van J.B.

Lincoln Sullivan – advocaat

Steve Sullivan – advocaat, kleinzoon van Lincoln

Jordaniërs

Koning Abdoellah II – heerser van het Hasjemitische Koninkrijk Jordanië

Israëli's

Yuval Eitan – minister-president van Israël
Ari Shalit – onderdirecteur van de Mossad
Yael Katzir – Mossad-agente

Egyptenaren

Wahid Mahfouz – president van Egypte
Amr el-Badawy – generaal, commandant van Egyptische speciale troepen
Walid Hussam – voormalig hoofd van de Egyptische inlichtingendienst

Terroristen

Abu Khalif – leider van de Islamitische Staat in Irak en al-Sham (ISIS)
Tariq Baqouba – leider van de ISIS-troepen in Syrië

Anderen

Prins Mohammed bin Zayed – hoofd van de inlichtingendienst van de Verenigde Arabische Emiraten
Doctor Abdul Aziz al-Siddiq – voormalig leraar en begeleider van Abu Khalif

Inleiding

Uit: De eerste gijzelaar

De camera zoomde in op de president. Toen, nadat hij het teken had gekregen, sprak Taylor in de camera. ‘Mijn naam is Harrison Beresford Taylor.’ Hij sprak langzaam en duidelijk, en af en toe kreunde hij van de pijn. Terwijl hij sprak verschenen er Arabische ondertitels in beeld. ‘Ik ben de 45e president van de Verenigde Staten. Ik ben op 5 december in Amman door de Islamitische Staat gevangengenomen. Ik word door de Islamitische Staat vastgehouden op een voor mij onbekende plek, maar ik kan zeggen... ik kan eerlijk zeggen... ik kan eerlijk zeggen dat ik goed word behandeld en dat ik de kans heb gekregen om de *bajah* af te leggen, dat wil zeggen, trouw te zweren aan de Islamitische Staat. Ik wil mijn mede-Amerikanen, inclusief mijn collega’s in Washington, aansporen om te luisteren... om zorgvuldig te luisteren... om zorgvuldig en respectvol te luisteren naar de emir en zijn instructies op te volgen... die hij zal geven om mijn veilige en spoedige terugkeer te garanderen.’

Toen Taylor was uitgesproken, draaide de camera terug naar Khalif.

‘Allah heeft ons deze heiden in handen gegeven,’ vervolgde hij in het Arabisch. ‘O, moslims over de hele wereld, dit is goed nieuws! Hef uw hoofd op, want vandaag heeft Allah u, door zijn genade, zijn liefde laten zien. U hebt nu ook een staat en een kalifaat die uw eer, macht, rechten en leiderschap zullen herstellen. Daarom moeten we Allah eren en danken. Dus, o, moslims, spoed u naar uw staat. Ja, het is uw staat. Haast u, want Syrië is niet van de Syriërs, Irak is niet van de Irakezen en Jordanië is niet van de Jordaniërs. De aarde is van Allah. En ik roep in het bijzonder de soldaten van de Islamitische Staat op om niet te vrezen voor de grote aantallen vijanden, want Allah staat u bij. Ik ben niet bang voor het aantal vijanden, ik vrees ook geen armoede,

want Allah heeft onze Profeet – vrede zij met hem – beloofd dat u niet door hongersnood zult worden uitgevaagd, dat uw vijand u niet zal overwinnen en dat hij de macht in uw land niet zal behouden. Ik heb u in de naam van Allah beloofd de Amerikaanse president te ontvoeren, en ik heb mijn woord gehouden. De koning van Jordanië zal al snel in onze handen zijn. Dat geldt voor alle afvalligen in dit gebied. En voor de honden van Rome. De oude profetieën vertellen ons dat het eind der tijden is aangebroken en daarmee het oordeel over allen die hun knie niet zullen buigen om zich te onderwerpen aan Allah en zijn commandanten op aarde.’

Nu keek Khalif naar rechts en we zagen beelden uit een andere hoek, met als achtergrond een beschaduwde stenen muur. Toen hij verderging, sprak hij in het Engels.

‘Nu richt ik me direct tot vicepresident Holbrooke. Angstig en bevend, zwak en instabiel hebben u en de heidenen die u leidt de weg uit het oog verloren. U hebt drie mogelijkheden: bekeer u tot de islam, betaal je *jizya*, of sterf. U hebt deze drie keuzes, maar geen tijd. U moet snel kiezen. Als u en uw land ervoor kiezen zich te bekeren, moet u een toespraak geven ten overstaan van de hele wereld, in de taal en naar de voorwaarden van de shariawetgeving, en dan zult u door Allah worden gezegend en in vrede leven met het kalifaat. Als u ervoor kiest de *jizya* te betalen, moet u duizend dollar voor elke man, elke vrouw en elk kind in de Verenigde Staten van Amerika betalen. Doet u dat niet, of reageert u vijandig tegen mij of het kalifaat, zal de volgende video beelden bevatten van uw geliefde president die onthoofd of levend verbrand wordt. Vanaf het moment van deze uitzending hebt u 48 uur de tijd, en geen minuut langer.’

DEEL

1

1

Het Witte Huis, Washington D.C. – dinsdag, 15 februari

Ik was nog nooit in het Oval Office geweest.

Ik had me mijn eerste keer echter heel anders voorgesteld.

De spanning was niet direct voelbaar toen ik het meest gewilde kantoor ter wereld in stapte, maar daar zou verandering in komen. Dat moest wel. Ik zou het afdwingen. En als het gebeurde, zou mijn lot bezegeld zijn.

In eerste instantie gedroegen de president en ik ons allebei voorbeeldig. Wat hem betrof waren onze eerdere aanvaringen verleden tijd. Ja, in Amman was hij overrompeld door een vijand die hij nooit had begrepen en niet had zien aankomen. In zijn ogen was de succesvolle reddingsoperatie echter genoeg geweest om de hele situatie binnenstebuiten te keren, en hij had zich snel aangepast. Deze avond, toen hij zijn land en de rest van de wereld had toegesproken in een live-uitzending van een vergadering met het Congres, was hij op zijn best geweest. Hij was als een raket gestegen in de peilingen. Zijn tegenstanders waren overrompeld. Hij leek voorbestemd om het Amerikaanse volk de vrede, welvaart en veiligheid te geven waar het zo wanhopig naar verlangde.

De president gebaarde me te gaan zitten en nam toen zelf plaats achter het Resolutebureau, dat was gemaakt van planken van een Brits marineschip dat in 1854 tijdens een storm was verlaten. Hij opende een zwartleren map met het presidentiële zegel erop en pakte een Montblanc vulpen. Nadat hij me had gevraagd even te wachten, maakte hij nog een paar laatste aanpassingen aan zijn toespraak voordat we samen in de presidentiële autocolonne naar Capitol Hill zouden vertrekken.

Met elke seconde die voorbij tikte groeide mijn spanning. Binnen een uur zou Harrison Beresford Taylor, de vijfenveertigste president, zijn jaarlijkse verslag indienen bij de wetgevende macht. Net als bij elke an-

dere vergelijkbare gelegenheden zou hij stellig beweren: ‘*The state of the union is strong!*’ De natie is sterk.

Niets was minder waar.

Ik kon er niet meer tegen. Het was tijd om hem te vertellen waarvoor ik was gekomen.

‘Meneer de president, ik waardeer uw uitnodiging. Ik weet dat u veel op uw bord hebt gekregen, maar ik moet u iets vragen, niet als journalist, maar als mens. Hebt u een plan om Abu Khalif te doden of niet?’

Het was een eenvoudige, directe vraag, maar ik zag meteen dat Taylor me geen eenvoudig, direct antwoord zou geven.

‘Ik denk dat je erg blij zult zijn met mijn toespraak van vanavond, Collins,’ zei hij terwijl hij achteroverleunde in zijn zwartleren stoel.

‘Waarom?’ vroeg ik.

‘Vertrouw me,’ zei hij met een glimlach.

‘Dat ligt niet in mijn karakter, meneer.’

‘Probeer het toch maar.’

‘Meneer de president, zult u het Amerikaanse volk een plan voorleggen om de emir van ISIS uit te schakelen?’

‘Luister, Collins, voor het geval dat je het nog niet had gemerkt: de afgelopen twee maanden hebben we ISIS totaal verscheurd. We hebben onze pijlen gericht op al hun leiders, inclusief de emir. We hebben het aantal droneaanvallen opgeschroefd. De afgelopen zes weken alleen al hebben we drieëntwintig belangrijke doelwitten uitgeschakeld. Gaat het zo snel als ik zou willen? Nee, en ik zet de Verzamelde Stafchefs flink onder druk. Maar je moet geduld hebben. We boeken enorme vooruitgang, en we zullen slagen. Let maar op.’

‘Meneer de president, met alle respect, maar hoe kunt u zeggen dat we vooruitgang boeken?’ protesteerde ik. ‘Abu Khalif is bezig met een bloedige kruistocht. Op dit moment slacht hij moslims, christenen, jezidi’s, en wie er dan ook in zijn weg staan af. Hij onthoofdt hen, kruisigt hen en maakt hen tot slaven – mannen, vrouwen en kinderen. We horen verhalen over onvoorstelbaar wrede daden en het wordt met de dag erger. Hij heeft vrienden van u vermoord, en vrienden van mij. Dit is de kerel die u gevangen heeft gehouden. Als we niet net op tijd waren aangekomen, had hij een mes gepakt en persoonlijk uw hoofd eraf gehakt – of u in een kooi gezet en u levend verbrand – en de beelden

daarvan op YouTube gezet zodat iedereen het kon zien.'

'En nu is hij voor ons op de vlucht,' bracht Taylor ertegenin. 'We blazen hun olievelden op. We nemen hun bezittingen in beslag. We maken het hun onmogelijk geld over te maken naar banken over de hele wereld. We blokkeren hun accounts op social media en verstoren hun communicatiemiddelen.'

'Het is niet genoeg, meneer de president,' hield ik vol. 'Niet tenzij u rechtstreeks op hun emir afgaat. U treft zijn mannen en zijn geld, meneer, maar u kunt een slang alleen maar vermoorden door zijn kop af te hakken. Daarom vraag ik u nog eens: hebt u een presidentieel bevel ondertekend om Abu Khalif uit te schakelen of niet?'

2

De president leunde voorover en staaarde me in mijn ogen. ‘Ik was erbij, Collins. Ik heb in die cel gezeten. Ik heb die kinderen gezien. Elke nacht word ik getergd door hun gezichten. Elke ochtend hoor ik de echo van hun schreeuwen in die gangen. Ga nu niet beweren dat ik niets doe. Je weet heel goed dat dat niet waar is. Ik blijf niet werkloos toekijken. Ik heb Amerikaanse soldaten op Iraaks grondgebied gezet. Ik heb namens Amerika Irak de oorlog verklaard – tegen de wil van mijn partij en het grootste deel van mijn kabinet in. Mijn achterban is door het lint gegaan, maar ik heb het toch gedaan. Omdat het juist was. En we zijn aan de winnende hand. We schakelen de troepen van ISIS uit. We blokkeren hun toegangswegen. We nemen gebied terug. Ze vluchten voor ons. Wat wil je nog meer?’

‘Simpel: Abu Khalifs hoofd.’

‘Zo simpel is dat niet, Collins.’

‘Meneer de president, begrijpt u wel wie deze man is, wat hij wil en hoe ver hij bereid is te gaan?’

‘Ik?! Of ik het begrijp?’ bulderde Taylor terwijl hij opsprong. ‘Vraag je nu serieus of ik wel begrijp met wie we te maken hebben?’

‘Meneer, dit is geen tweede Saddam Hoessein. Het is geen Bin Laden. Het is ook geen Al-Zawahiri of Al-Zarqawi. Abu Khalif is anders dan elke vijand die we tot nu toe zijn tegengekomen. Dit is een man die ervan overtuigd is dat hij door Allah is uitgekozen om het einde van de wereld tweeg te brengen, een man die bereid is massamoord te plegen om de komst van zijn messias te bespoedigen en een wereldwijd kalifaat te stichten.’

Taylor was witheet, maar ik hield niet op.

‘Hij komt hiernaartoe, meneer de president. Hier! Naar Amerika. In

onze straten. Dat heeft hij zelf gezegd. Hij heeft beloofd u te vermoorden, samen met zo veel mogelijk Amerikanen, en dat zal hij ook doen – tenzij u hem uitschakelt.’

Vol afschuw schudde Taylor zijn hoofd en hij liep naar het raam. Terwijl hij stond te kijken naar de sneeuw die op de Rozentuin viel, stond ik ook op.

‘Je bent een echte lastpak, Collins. Wist je dat? Haal nou eens diep adem, kalmeer wat en heb vertrouwen in de Amerikaanse troepen en hun commander in chief. We zijn aan de winnende hand. We jagen de vijand op, en we zullen niet stoppen voor we hen te pakken hebben.’

‘Meneer de president, ik heb Abu Khalif twee mannen zien onthoofden. Ik heb gezien hoe hij saringas testte op gevangenen, die een afgrijpselijke, pijnlijke dood stierven. Ik heb hem in de ogen gekeken. Ik weet wie hij is, en hij heeft me precies verteld wat hij gaat doen.’

Taylor zweeg. Hij keek even op zijn horloge en toen weer naar de ijzige duisternis die over de hoofdstad was gevallen.

‘Luister, meneer de president, ik weet dat u beslissingen hebt genomen waarmee uw partij en uw kabinet het niet eens waren, en die zelfs tegen de verkiezingsbeloftes ingaan, door opnieuw Amerikaanse troepen naar Irak te sturen. Ik beweer niet dat u niets doet. U wilt winnen. Dat zie ik wel. U onderschat deze man echter, meneer. Tot nu toe heeft Abu Khalif elke dreiging waargemaakt. Hoe vaak heeft hij niet opgescheept over hoe ervaren, goed getrainde, door de strijd geharde jihadisten met een Amerikaans paspoort hiernaartoe komen – strijders die over onze grenzen glippen en opgaan in de maatschappij tot ze klaar zijn om aan te vallen? Hij komt hiernaartoe, meneer de president, en als u niet ingrijpt, zal het een enorm bloedbad worden.’

Bij die woorden keek Taylor naar me om. ‘Denkt u dat ik dat niet weet, meneer Collins? Bent u echt zo arrogant?’

‘Zeg me dan dat u een presidentieel besluit hebt ondertekend dat de emir van de Islamitische Staat moet worden opgespoord, waar hij ook is en wat er ook voor nodig is. Als u dat doet, laat ik u met rust.’

‘Ik bespreek geen details over dit soort operaties, Collins – niet met u, en niet met welke andere journalist van de *New York Times* dan ook.’

‘Dat vat ik op als een nee.’

‘Speel geen spelletjes met me, meneer Collins. U verdraait mijn

woorden. Ik heb niet gezegd dat het niet zo is. Ik zeg alleen dat ik het niet zal bespreken. Niet met u.'

'Onofficieel dan,' zei ik.

'Leuk geprobeerd. Dit hele gesprek is onofficieel.'

'Maar –'

'Hoe vaak moet ik het nu nog zeggen, meneer Collins? Ik begrijp het. Abu Khalif is een misdadiger, een koelbloedige moordenaar. Hij is het gezicht van ISIS, daar hebt u gelijk in. Maar u overschat hem. Hij is uiteindelijk gewoon een man. We zullen hem vinden en we zullen hem uitschakelen, maar houd uzelf niet voor de gek. Daarmee is het niet afgelopen. De volgende moordenaar zal zijn plaats innemen, en daarna de volgende, en de volgende. En die zullen wij ook opsporen en neutraliseren. Maar ik ben niet van plan om mijn hele overheid te verlammen om een enkele kerel op te sporen. We zullen alle leiders van ISIS opzoeken, en hun geld – systematisch, stap voor stap. Tot het is gelukt, tot het voorbij is. U moet één ding goed begrijpen: ISIS is een dreiging, maar het is geen existentiële bedreiging voor Amerika. Ze kunnen ons niet vermoorden. Ze kunnen ons niet van de kaart vegen. Als je een mogelijke bedreiging voor Amerika als land wilt bespreken, laten we het dan over klimaatveranderingen hebben, niet over ISIS.'

Waar heeft hij het in vredesnaam over? vroeg ik me af. Ik had ISIS geen existentiële bedreiging genoemd. En hoe haalde hij het in zijn hoofd dit te vergelijken met klimaatveranderingen? 'Meneer de president, Abu Khalif is niet gewoon een man. Hij is anders. Hij is geniaal, door de wol geverfd, charismatisch en onvervangbaar.'

'Niemand is onvervangbaar.'

'Deze kerel wel. Hij is geen straatjongen zoals Al-Zarqawi. Dit is een van de intelligentste vijanden met wie we ooit te maken hebben gehad. Hij heeft een doctoraat in islamitische theologie en nog een in islamitische eindtijdleer. Hij spreekt zeven talen vloeiend. Hij is een genie met social media. Hij heeft de hele islamitische wereld in zijn greep. Als een magneet trekt hij jihadististen aan uit honderdveertig verschillende landen. Nog nooit eerder heeft iemand op zo'n enorme schaal buitenlandse strijders gemobiliseerd, getraind en ingezet. Dit is niet meer gewoon een terroristische organisatie. Abu Khalif heeft een volledig jihadistisch leger opgebouwd – honderdduizend mannen die er tot in

het diepst van hun ziel van overtuigd zijn dat Allah hen heeft verzameld om de hele wereld te veroveren. In Irak trekken zijn troepen zich misschien wel terug, meneer de president, maar ze verspreiden zich als een kwaadaardig gezwel over het Midden-Oosten en Noord-Afrika, ze dringen Centraal-Azië, Europa en Latijns-Amerika binnen – en nu komen ze hiernaartoe.’

Zal de president luisteren voordat het te laat is?

De president van de VS is ervan overtuigd: ISIS is ernstig verzwakt en staat op het punt voorgoed door Amerikaanse troepen verslagen te worden. J.B. Collins, buitenlandcorrespondent van de *New York Times*, weet echter dat de president zich gruwelijk vergist. Het Midden-Oosten staat in brand, de Israëlische minister-president is dood en Amman een ruïne – Collins vreest een catastrofale aanslag op Amerikaans grondgebied. Een groot-scheepse jacht op de leider van ISIS is de enige manier om de aanslag tegen te houden en Amerikaanse levens te sparen. Maar zal de president naar hem luisteren voor het te laat is?

Opnieuw een thriller die de actualiteit van morgen huiveringwekkend dichtbij brengt.

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thrillerauteur. Van zijn titels zijn wereldwijd miljoenen verkocht. Eerder verschenen in deze serie *Het derde doelwit* en *De eerste gijzelaar*.

‘Een ware pageturner.’ – *EO-Visie* over *Het derde doelwit*

ISBN 978 90 239 7700 1 | NUR 342

9 789023 977001